

Farul Creștin

„Voi sunteți lumina lumii”. Matei 5:14.

Anul VI. No. 38-39

Redacția și administrația: Arad, Strada Fabricii, No. 20.
Apare în fiecare Sâmbătă

Sâmbătă
24 Sept - 1 Oct. 1938

PRINCIPII ȘI METODE MISIONARE

de Rusu Ioan și Ilie Ciornei

Prin principii misionare, înțelegem acele învățături date de Dumnezeu cu privire la misiune și învățate de Domnul Isus și apostoli, care rămân neschimbate, fiind bazate pe adevărul lui Dumnezeu.

Prin metode misionare, înțelegem felul cum este prezentat, lu-

Principii și metode misionare apostolice

Din viața și activitatea apostolilor, vedem că ei au înțeles pe deplin porunca Domnului Isus, cu privire la predicarea Evangheliei: „Duceți-vă în toată lumea și propovăduiți Evanghelia la toată făptura”.

Dumnezeu este Tatăl nostru care se îngrijește de noi, ne iubește pe toți indiferent de rasă, de națiune, stare socială sau religie.

Ei au întrebuințat următoarele metode: predica prin viu graiu, atât sub cerul liber cât și în case particulare, sinagogi și temple,

Roger Williams, întâlnindu-se cu indienii din America, cărora le-a dus Evanghelia.

mii pierdute, mesajul mântuitor al lui Dumnezeu, adus de Domnul Isus Hristos.

Spre deosebire de principii, metodele se schimbă după timp, loc și împrejurări. Chiar Sf. Scriptură ne arată că Dumnezeu a vorbit în vechime prin prooroci, în multe feluri și în multe chipuri, dar, în cele din urmă, ne-a vorbit prin Fiul Său. (Evrei 1:1-2).

Un alt scop al misiunii lor a fost să-l facă cunoscut pe Domnul Isus celor păcătoși, ca singurul Mântuitor al lor, precum și de a răspândi această veste bună a mântuirii la cât mai mulți și cât se poate mai departe.

Răspândirea Evangheliei a fost privită ca o datorie și o răspundere a fiecărui membru în parte. Ei au căutat să arate omenirii că

scrierea, răspândirea literaturii, etc.

Pe lângă orașul Ierusalim care a fost primul oraș misionar, ei au capturat și alte orașe principale, transformându-le în centre misionare, de exemplu: Antiohia, Corint, Efes, Filipi, Tesalonic, Roma, etc. Au practicat mărturisirea personală pe străzi, în piețe,

(Continuare în pag. 4-a)

Farul Creștin

Foaie bisericească baptistă

Apare sub îngrijirea unui comitet.

Redactor responsabil:

Ioan Cocuț

Anul VI. No. 38-39 24 Sept.-1 Oct. 1938

Apare în fiecare Sâmbătă

Abonamentul:

Pe an 100 lei, pe 6 luni 50 lei.
În străinătate dublu.

Nu se primesc abonamente
decât cu trimiteră banilor
înainte.

Redacția și Administrația:
Arad, Str. Fabricii 20.

Telefon 24,62 Arad

Casier: N. Oncu, Arad, Str. Blanduziei 4

Duminică din 2 Octomvrie

Este hotărâtă ca zi a misiunii
pentru străinătate.

Ca și anul trecut frații și surorile noastre în Domnul Isus, care au pe inimă lucrul Său, precum bisericile, școlile duminicale, societățile femeilor, societățile tineretului și orice altă organizație baptistă, sunt îndemnate pe această cale să facă în această zi colecte speciale pentru acest scop și să îndemne pe membri lor să contribuie cu inima largă și din dragoste pentru acest lucru măreț.

Ca și în anii trecuți, credem că Domnul va binecuvânta acest indemn în inima fraților, în așa fel că, ei vor răspunde acestui indemn cu prisosință la timp și cu mâna darnică.

Casierul Societății misionare este cunoscutul nostru frate L. L. Sezonov, București 2, str. Berzei 29. La această adresă se vor trimite toate darurile pentru misiunea în străinătate atât cele cu ocazia primei Dumineci din Octomvrie, cât și în tot timpul anului.

Mulți frați sunt abonați la Farul numai până în Septembrie a.c. Acest număr al FARULUI e ultimul pe care-l mai primesc, dacă nu-și reînnoiesc abonamentul.

O PROPUNERE - MISIUNEA ÎN ȚARĂ

de M. Dumitrașcu

Nu sunt așa de mulți ani de când cu ajutorul Domnului și îndemnați de El, am pus bazele „Societății Misionare Baptiste din România pentru Străinătate” și cu toate acestea, prin binecuvântarea Domnului, lucrul societății misionare a luat un avânt puternic, care a întrecut cu mult așteptările noastre.

Copiii Domnului, înțelegând marea însărcinare dată nouă de Domnul: „Mergeți în toată lumea și predicați Evanghelia la toată făptura”, au făcut și sunt gata să facă și de aici înainte, partea lor la îndeplinirea poruncii Mântuitorului, contribuind cu banul lor, iar cei ce s-au simțit chemați, s-au pus la dispoziția Domnului pentru a fi trimiși în câmpuri nelucrate spre a vesti oamenilor, Evanghelia lui Hristos. Fiecare din ei a fost acela care a răspuns chemării Domnului: „Iată-mă, trime-te-mă”.

În scurtul timp de existență și activitatea societății misionare s-a realizat un lucru frumos pentru împărăția Domnului, dar tot în acest timp s'a observat marea lipsă ce se simte de Evanghelia Domnului în multe părți și mai ales în țara noastră și astfel „Societatea Misionară Baptistă din România pentru Străinătate”, s'a transformat în „Societatea Misionară Baptistă din România”, incluzând și lucrul misionar din țară.

Până în prezent, cu ajutorul Domnului, societatea misionară a putut face față, în parte, cerințelor și cum aceste cerințe pe timp ce trece devin mai mari și mai numeroase, mai ales în țara noastră unde sunt ținuturi întinse în care sufletele lăncează după Evanghelia Domnului și mulți bărbați gata să meargă s'o vestească, dar nu sunt trimiși, propun ca, de azi înainte, copiii Domnului cari au la inimă lucrul Domnului în străinătate, să ia la inima lor și lucrul Său în țara noastră și odată cu donațiile pentru misiunea în străinătate, să trimită și donații pentru misiunea în țară, pentru ca astfel să putem face față și acestor cerințe.

Nu înțeleg prin aceasta să micșorăm importanța misiunii pentru străinătate și nici donațiile, dar înțeleg ca să adăugăm la aceasta tot atâta importanță și donații, pentru misiunea în țară. Nu

va fi greu dacă noi iubim lucrul Domnului.

Astfel, prima Duminică din Octomvrie 1938, să fie ziua misiunii pentru țară și străinătate, adică să dăm din ceea ce Domnul ne-a dat, pentru lucrul Său în țară și străinătate. Deci când veți trimite sumele prin mandat postal, fratelui casier, L. L. Sezonov, București 2, Str. Berzei no. 29, să scrieți pe cotorul mandatului ce sumă este destinată pentru misiunea în străinătate și ce sumă este destinată pentru misiunea în țară, dar să nu uitați niciuna din aceste două.

Fratele nostru, casierul societății misionare, o să aibă muncă dublă, dar pentru aceasta n'o să se supere, ci o să facă serviciul cu plăcere, văzând dragostea și interesul ce-l au frații pentru lucrul Domnului, din țară și străinătate.

Am făcut această propunere ca unul care cunosc cerințele mari pentru lucrul Domnului în străinătate și mai ales în țara noastră și-mi place să cred că propunerea făcută este în asentimentul Dv. și are pe deantregul deplina Dv. aprobare, care, ca și mine înțelegiți și știți de această lipsă mare.

Domnul să ne ajute ca în prima Duminică din Octomvrie 1938, să dovedim că iubim lucrul Său dând pentru misiunea în țară și străinătate.

IMN SFÂNT

de Tutu Șirianu

Pe nimeni în lume n'am mângâiere,
Pe nimeni ce știe dureri să-mi aline,
Tu singur imi ești a vieții plăcere
Și veșnica pace o am doar în Tine.

Și când suferința, durerilor grele,
Tind fără vreo milă crud să mă zdro-
bească,

Pentru încetarea suferinții mele
'Nalt' o rugă sfântă și dumnezească.

Simt atunci deodată cum mă impresoară
O lumină sfântă coborînd din cer,
Și divina pace tin cum se coboară,
Iar dureri cumplite cum în gemet pier.

Tu ești mângâierea întristării mele,
Ești divina pace când plângând suspin.
Tu-mi alini durerea revărsînd din stele
Raze de nădejde pe un cer senin.

Sfinte Prea Înalte, Domn din veșnicie,
Jertfa mi-o primește sfântă rugăciune,
Slavă Ție Doamne, glorie să-ți fie,
Laudă și mărire, sfântă 'nehinăciune.

Isus, misionarul

De T. Horoveț și C. Pascu

„Isus străbătea toate cetățile și sate, învățând pe norod în sinagogi, propovăduind evanghelia împărăției, și vindecând orice fel de boală și orice fel de neputință, care era în norod” (Matei 9:35).

În rândurile care urmează vrem să vorbesc despre un misionar mare, perfect și unic în toate privințele; izvorul inspirației, depozitarul energiei divine, misionar în toată puterea cuvântului. Știți cine e? E Isus din Nazaret, Isus, misionarul.

Pentru susținerea acestui adevăr, e necesar să aruncăm o privire atentă asupra vieții Mântuitorului, care este așa de frumoasă și descrisă în cele patru Evanghelii. Să începem dar, cu

originea misionară a lui Isus.

În sinagoga din Nazaret, Isus făcu o declarație solemnă, zicând: „Duhul Domnului este peste Mine, pentru că M'A UNS să VESTESC săracilor Evanghelia; M'a trimis să tămăduiesc pe cei cu inima zdrobită, să propovăduiesc robilor slobozirea și orbilor căpătarea vederii; să dau drumul celor apăsați și să vestesc anul de îndurare al Domnului” (Luca 4:18,19). Expresia, „M'a uns”, arată cât se poate mai clar că Isus, în mod special a fost înzestrat cu drepturile divine ale Duhului sfânt; a fost împuternicit cu autoritatea deplină din partea lui Dumnezeu ca să vestească Evanghelia. Deci originea lui Isus ca misionar este de natură cerească; iar declarația Lui în întregime, formează programul Său de lucru misionar, care s'a realizat întocmai în cei 3 ani și jumătate de lucru. În vorbirile Sale, Isus, de multe ori, s'a referit la Sine ca la un trimis al lui Dumnezeu. „Cel ce M'a trimis, este cu Mine”, a zis Isus. Evanghelia lui Ioan este plină de asemenea expresii, care formează nota specifică a lui Isus ca misionar. Orice copil al lui Dumnezeu, care pretinde că e misionar, să nu uite că două lucruri trebuie să aibă loc în viața lui înainte de a începe lucrul său misionar. Ele sunt: puterea Duhului sfânt, și descoperirea din partea lui Dumnezeu că e chemat pentru acest scop, care înseamnă a fi „uns” și „trimis”. „Pentru aceasta”, spune

Luther, „așteaptă până te cheamă Dumnezeu. Dacă ai fi mai înțelept ca Solomon sau Daniel și nu ești chemat, ferește-te a-ți alege slujba de predicator”. Iată o atitudine precisă față de chemarea lui Dumnezeu.

Caracteristicile lui Isus ca misionar

se văd clar în firea Lui minunată, care ilustrează viața Sa de misionar. În primul rând ceea ce ne mișcă mult, este dragostea Lui fără de margini. Ea cuprinde toată lumea. Niciun păcătos n'a fost lăsat afară din cercul dragostei Lui. Dragostea Lui este puternică. N'a existat nici nu există un păcătos ori cât de decăzut ar fi el, pe care dragostea lui Isus nu l-ar putea mântui.

MISS INABECCE COCEMAN
secretara lui dr. Mădăry Gela Bordin
de Misiune strălună din America

Isus a privit marea valoare a sufletului omenesc. Dragostea Lui îmbrățișează pe toți oamenii, oricare ar fi starea lor socială sau morală, El nu făcea deosebire de sex sau vârstă. Era gata să stea de vorbă cu o femeie decăzută, și chiar să-i descopere un mare adevăr cu privire la închinăciunea adevărată. El îmbrățișa pe copilași cu aceeași dragoste cu care mângăia pe cei vârstnici. Grija

Lui era îndreptată spre fiecare suflet în parte. În dragostea Lui nemărginită, El căuta să scoată mărgăritare din noroiul păcatului. Dragostea Lui nu s'a mărginit numai la declarații solemne, ci și-a găsit expresia în fapte. S'a îngrijit de cei flămânzi și bolnavi, de cei întristați și nevoiași. Mesajul Său evanghelic totdeauna era însoțit de faptele dragostei Sale. Într'adevăr orice misionar trebuie să fie însoțit de dragostea lui Isus, pentru că să aibă succes în lucrul său misionar.

Metodele de lucru ale lui Isus.

Este cunoscut că Isus și-a început lucrul la 30 de ani. Aceasta însă, nu înseamnă că cei 30 de ani trecuți nu intră în cadrul lucrului Său misionar. Fiind tâmplar, încă din casa părinților Săi, din atelier, s'a putut presupune din felul Lui de viață, o bună mărturie despre ceea ce va fi El în viitor.

A doua din metodele Sale, erau **călătoriile**. Isus a străbătut în lung și în lat toată Palestina și a trecut chiar granițele ei, predicând în ținuturile Tirului și Sidonului și dincolo de Iordan, până în Bereea.

A treia metodă de lucru a lui Isus a fost **metoda medicală**. În ea se oglindește partea practică a lucrului său misionar, care era de o mare importanță. Isus știa că, ajutând pe cei suferinzi să se vindece, Evanghelia va cuceri mai repede inimile lor. Lucrul Său isvora, ca și vorbele Sale, dintr'o inimă plină de compătimire și dragoste pentru cei pierduți. El vindeca pe cei bolnavi, învia pe cei morți și răspândea mângăiere pretutindeni.

Câmpurile misionare ale lui Isus.

Un câmp misionar al lui Isus a fost **clasa conducătorilor poporului**, preoții, fariseii, saducheii și cărturarii. Desele ciocniri și cuvintele de chemare sunt o dovadă convingătoare că Isus a stăruit să aducă și pe acești oameni la mântuire, deși ei s'au arătat pe față dușmanii de moarte ai lui Isus. Un alt câmp misionar a fost **poporul de jos**, disprețuit și neglijat. Acestora le-a spus Isus: „Sunt trimis la oile pierdute ale casei lui Israel”. Iată grija lui Isus pentru cei ce erau ca niște

(Continuare în pag. 10-a)

PRINCIPII ȘI METODE MISIONARE

(Urmare din pag. 1-8)

în case, etc. În călătoriile misionare vizitau centrele de misiune, încurajau pe frați și-i îndemnau să rămână neclintii în Domnul. În dezvoltarea metodelor de răspândire ale Evangheliei este vrednic de amintit scrierea literaturii religioase, ca: cele patru Evanghelii, epistolele, etc. Apoi a urmat pregătirea specială a lucrătorilor pentru lucrul misionar, de exemplu: Timotei, Tit, etc.

Principii și metode misionare după veacul apostolic

În acest timp, Dumnezeu a ales bărbați devotați lucrului Său, pentru a continua mai departe cu răspândirea Evangheliei harului Său.

Ultila (veacul al IV), misionarul Goților, dorind să facă acest popor să înțeleagă Evanghelia și s-o primească, a inventat alfabetul gotic, i-a învățat să citească și le-a dat Evanghelia scrisă în limba lor.

Bonifaciu, misionarul Germanilor (680—750), a organizat școli și o biserică băstinașă, pentru a răspândi Creștinismul între ei. În timp de 20 de ani de activitate, Bonifaciu a botezat peste o sută de mii de suflete.

Metodiu și Ciril, misionari din timpul Evului-Mediu, au inventat alfabetul „cirilic”, au tradus Biblia în limba bulgară și au răspândit astfel Creștinismul în acest popor. Metodiu picta tablouri religioase pe care Ciril le explica poporului.

Pe lângă metodele arătate până aici în răspândirea Creștinismului, s'au întrebuițat și alte metode, de exemplu: cruciatele, închiziția, cari au întrebuițat forța. Rezultatul însă, a fost o decădere morală și dezastrul spiritual al Creștinismului în general. Aceasta e o dovadă că lucrul lui Dumnezeu se poate răspândi numai după metodele și principiile lui Dumnezeu.

În timpul reformatiei protestante, Biblia a fost tradusă în mai multe limbi și răspândită în popor, în toate clasele sociale, chiar și în clasa cea mai de jos. Pentru a se cunoaște mai adânc adevărurile Bibliei, s'au făcut organizații pentru citirea Bibliei.

Von Welz, misionar din Austria, (veacul XVI), tipărește o bro-

șură pentru propaganda misionară, însă nereușind în acest fel, vinde toată averea sa cu 36 mii mărți și pleacă să facă misiune în Guinea.

Franke, misionar din Danemarca, înființează Universitatea „Halle” cu scopul de a pregăti misionari. Înființează un orfelinat cu vreo 800 de copii, fără să primească ajutor bănesc din partea statului, ci a fost susținut numai din daruri benevole. Acest lucru a influențat pe mulți, făcându-i să treacă la Creștinism.

Friderich Schwartz, misionar, (1726—1798), a plecat în India, unde, printr-o activitate și viață creștină exemplară, a influențat pe prinții mohamedani, pe învățătorii brahmani și pe coloniștii europeni, câștigând mulți dintre ei la Creștinism. A călătorit mult, a zidit școli creștine, în care mulți indieni au putut primi educație religioasă. Din pricina vieții sale creștine, plină de influență în mijlocul poporului păgân, el a fost numit de băștinași „părintele Schwartz”.

Lui Eggedi, misionarul Groenlandei, în timpul unei epidemii, (boli) când oamenii mureau cu gramada, Dumnezeu i-a dat putere să vindece. Având acest dar al vindecării, Eggedi a fost de mare ajutor pentru cei bolnavi. Astfel Eggedi a fost „îngerul păzitor” pentru băștinașii din această insulă.

Miscarea fraților Moravieni, începe cu anul 1739 până în zilele noastre. În acest timp ei au trimis peste două mii de misionari, ca să predice lumii păgâne Evanghelia.

În timpurile moderne

Timpul misiunii moderne începe cu misionarul **William Carey**, care a plecat din Anglia, în 1793, spre India păgână. Ajungând în India, a fost nevoit să învețe limba și dialectele băștinașilor. Inceputul lucrului său misionar a fost atunci când a intrat ca lucrător în fabrică, unde a avut ocazii să vorbească despre Evanghelia harului lui Dumnezeu, lucrătorilor de aici. William Carey a tradus Biblia în 40 limbi și dialecte. Acest lucru a fost o mare binecuvântare pentru poporul băștinaș, care a putut să aibă „cuvântul vieții” în limba lui.

Încetul cu încetul, a pătruns educația modernă cu ajutorul gradinilor de copii, școlilor primare, liceelor, universităților organizate și susținute de creștini. Prin aceste instituții mulți băștinași s'au convertit la adevărata credință în Isus Hristos. În instituțiile medicale: spitale, unde se făceau consultații gratuite, colonii de leproși, surorile de caritate au avut prilejul a vorbi celor bolnavi despre Hristos.

Astfel, cei bolnavi părăsesc spitalele vindecați trupește și sufletește. S'a practicat și răspândirea literaturii creștine, ca: Bibliei, Noul Testament și tractate.

Lucrul între femeile băștinaș, care erau într-o stare destul de decăzută și imorală, a format un câmp foarte întins, aducând totodată multă roadă. Lucrul între femei a fost făcut numai de către misionare, întrucât nici un bărbat misionar n'a putut pătrunde în mijlocul lor.

În Japonia, pe la anul 1853, Evanghelia a fost răspândită prin presa, ca: ziare, reviste, etc. S'au publicat zilnic talmăcirii biblice cu întrebări și răspunsuri prin corespondență.

În Coreea, mai mult ca în ori care alt camp de misiune, s'au practicat următoarele metode misionare:

Coreenii au căutat să organizeze și să crească bisericile locale în așa fel ca să-și poată suporta singure toate cheltuielile. Biserica locală să se îngrijească de conducătorii ei, iar aceștia să evanghelizeze împrejurimile apropiate. Bisericile locale să se îngrijească de casele lor de rugăciune și să le zidească după stilul și arhitectura coreeană. Au organizat școli primare, cât și seminarii pentru pregătirea lucrătorilor Evangheliei. O altă metodă, care a fost unică în felul ei în Coreea, a fost cursurile biblice, în cele mai potrivite anotimpuri și care a durat dela două până la trei săptămâni. Membrii, care luau parte la aceste cursuri, întorcându-se pe la bisericile lor, au făcut alte cursuri prin biserici și astfel au răspândit Evanghelia printre poporul coreean. Credincioșii din Coreea, sunt un bun exemplu și în ce privește dărnicia. Ei n'au cerut din

(Continuare în pag. 8-a)

Spiritul anti-misionar

de Gh. Lulușa și C. Bălgrădean

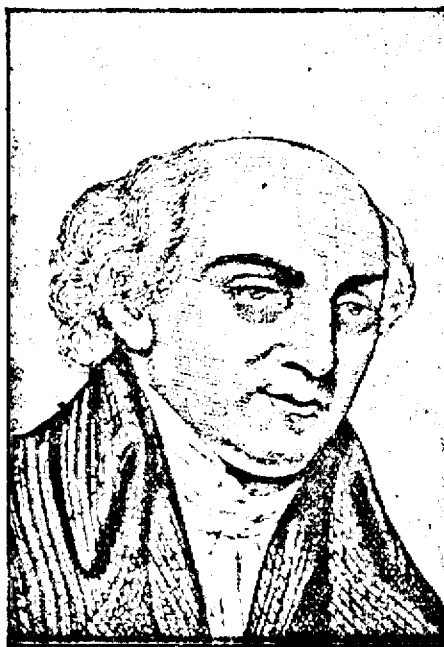
E interesant faptul că odată cu spiritul misionar, a apărut și spiritul antimisionar. Pe la 1785—92, într'un atelier de cismărie din Anglia, în mintea unui cismar sărac, se ridică marea întrebare: „Ce e cu milioanele de suflete ce se pierd fără Hristos și cum le putem ajuta?” Întrebarea aceasta l-a stăpânit așa de tare că, odată, la o conferință, a cerut cuvântul, vorbind despre starea Asiei fără Hristos. Gândul lui era misionar. Inima lui era frântă când privea harta Chinei cu sutele de orașe și sate cu locuitorii decăzuți și fără Dumnezeu. El fu întrerupt de un bătrân: „Stai jos, tinere, pentru că Dumnezeu poate să-i mântuiască și fără tine”. Carey a trebuit să tacă și să plece acasă cu inima apăsată. S'a dus din nou în fața hărții Chinei, unde și-a îndreptat toată gândirea.

Care sunt cauzele spiritului anti-misionar? Dece sunt atât de mulți creștini cari privesc acest lucru nepotrivit? În loc să dea o mână de ajutor, ei îl nesocotesc, ba chiar îl critică.

Una dintre cele mai importante cauze ale spiritului anti-misionar, **e așa zisa predestinație**. Adică Dumnezeu a ales pe cine a voit dela întemeierea lumii. Omul e sortit dela început, ori la rău, ori la mântuire.

Această idee a plecat dela reformatorul Calvin, care a fost unul dintre cei mai mari teologi. Dacă el ar trăi azi, l-am întreba de ce a făcut reforma. Și de ce a predicat Evanghelia păcii, dacă omul poate fi mântuit fără a i se predica Hristos? Dumnezeu ține seamă și de voința omului. În planul Său divin a ales pe cei ce cred în El. Isus zice: „Cine crede în Fiul, are viață veșnică”. „Cine mă primește pe Mine, primește pe Cel ce M'a trimis pe Mine”. Isus a ținut seamă de voința liberă a omului. El chiamă ucenicii în mod personal. Când a vindecat, a întrebat pe bolnav: „Vrei să fii vindecat?” El nu vindecă și nu ne mântuiește fără voința noastră. Sigur, noi nu ne putem mântui prin voință sau cunostință, cum credeau Gnosticii, ci trebuie să primim ceea ce Dumnezeu ne oferă: mântuirea. Pavel spune: „Cum vor crede dacă n'au auzit și cum vor auzi dacă nu sunt trimisi?” Întreaga problemă a misiunii a-

târână de cuvintele: „Duceți-vă, faceți ucenici, botezați-i și învățați-i”. Noi suntem obligați, din partea lui Dumnezeu, să mergem. Pavel a zis: „Vai mie, dacă nu predic Evanghelia”. La moartea unui tânăr negru, Livingstone a strigat: „Tinere, tinere, am făcut ce am putut pentru mântuirea ta. Mă tem să nu fii vinovat de păcatul tău că n'ai primit pe Hristos”. „Ierusalime, Ierusalime, am vrut să te strâng cum își strânge cloșca puii sub aripi, dar n'ai vrut”, a zis Isus în săptămâna patimilor. Deci vedem că Dumnezeu dorește să fim mân-

WILLIAM CAREY,
misionar în India

tuiți, dar El ține seamă și de voința noastră.

O altă cauză a spiritului anti-misionar e nepăsarea. Unii știu că lumea a pierdută fără Hristos, însă ei se aseamănă cu plugarul care știe că grâul e copt, și totuși dcarme, așteptând ca altul să i-l secere. Isus a zis: „Priviți holdele, că sunt gata pentru seceriș”. Nepăsarea e un păcat și conține puțină lenevie. Ce ar fi fost de Europa dacă Pavel n'ar fi ascultat de glasul care îl chema dela Troa: „Treci în Macedonia și ajută-ne”. În ziua următoare a trecut Marea Egee și, după o călătorie, găsim câteva stațiuni misionare, ca Filipi, Tesalonici, Berea și Corint. În câțiva ani aproape tot imperiul roman fu evanghelizat. Pa-

vel nu s'a lăsat condus de nepăsare. El a simțit chemarea divină și, în același timp, a privit lumea pierdută fără de Hristos.

Patrick, misionar în Irlanda, pe când stătea într'o seară pe țărmul mării, în Scoția, auzi o voce, care i se părea că vine din Irlanda: „Treci și vino printre noi”. Peste câteva zile a trecut în Irlanda unde, fără multă vorbă, a influențat toată insula prin viața lui. Cum putea sta nepăsător față de o chemare așa de înaltă? Noi ne bucurăm de progresul misionar, de lumea aproape transformată, dar față de lucrarea misionară, de jertfa ce ni se cere, stăm nepăsători.

Alții spun că misiunea e bună, că într'adevăr e porunca lui Isus, dar nu fac misiune pentru că **li se pare că Evanghelia e destul de răspândită**. Avem misionari pretutindeni, zic ei. E adevărat că Evanghelia a ajuns în colțurile cele mai depărtate ale lumii, dar azi trăiesc două miliarde de suflete dintre cari numai un sfert, 553 milioane, sunt numiți creștini. Afară de aceasta avem regiuni unde Evanghelia n'a pătruns, ca Mongolia cu 2 milioane de locuitori, Turkestanul cu 2 milioane de locuitori, Tibetul cu 6 milioane de locuitori, Siberia cu 15 milioane de locuitori, Africa de mijloc cu 50 milioane de locuitori, iar în Oceanul Pacific sunt mii de insule cu 200 milioane de locuitori, cari sunt în afară de ori ce influență creștină.

În fața acestei situații, cum putem zice că Evanghelia e destul de răspândită. N'avem drept să zicem așa ceva, ci mai degrabă să ne căim de acest păcat și să ne apucăm de lucru, jertfindu-ne cu tot ce avem.

Dealungul istoriei au fost multe războaie și revoluții din cauza valorii omului. Anul 1789, când a izbucnit revoluția franceză, rămâne neuitat în istoria Franței. Poporul avea deviza: „Fraternitate, egalitate și libertate”. Omul are o valoare pe care numai Isus a descoperit-o. El a murit pentru fiecare om. Să privim și noi omul cu ochii lui Isus. Un poet grec afirmă că toți suntem de aceeași origine. Dacă vom simți că omul

(Continuare în pag. 8-a)

MOTIVELE MISIUNII ÎN STRĂINĂTATE

de T. Cenușă și M. Catricico

Aproape în toate veacurile, când a fost vorba de misiunea în străinătate, s'au ridicat oameni care au zis: „Pentru ce să facem misiune? Acesta e lucrul lui Dumnezeu și dacă El va voi să-i mântuiască, o va face și fără ajutorul nostru”. Ba unii au mers atât de departe că au zis că a face misiune în străinătate, e lucru diavolesc. Această părere o au încă și astăzi mulți creștini. Ei zic că fiecare trebuie să creadă și va fi mântuit. Ei bine, Pavel în Roma zice: „Cum vor crede în Acela despre care n'au auzit? Și cum vor auzi dacă nu li se va predica? Și cum vor predica dacă nu vor fi trimiși?” (Rom. 10:13—14). Așa dar trebuie să trimitem și să facem misiune în străinătate. Și aceasta s'o facem pentru următoarele motive:

În primul rând să facem misiune, fiindcă **ei sunt oameni ca și noi**. Trăim pe același pământ, respirăm același aer și sub același soare ne încălzim și ne luminăm. Noi toți suntem frați, ieșiți dintr'un singur om. Deosebirea e că noi suntem mai civilizați, iar ei mai neștiutori. Noi suntem mântuiți, iar ei pierduți. Și dacă e așa, atunci de ce să nu le dăm și noi din ce avem mai scump?

Prin aceasta vom **dovedi cu fapta ceea ce spunem în teorie**. Altminteri credința e moartă și, prin urmare, și noi suntem morți. Iar, dacă suntem vii, trebuie să avem și o credință vie care e arătată în fapte. Dacă credem că oamenii sunt mântuiți prin credința în Evanghelie, atunci trebuie să le și ducem Evanghelia. Altminteri credința noastră e moartă. Prin veacul al 17-lea, un om cu numele Von Weltz, care a crezut aceasta, când a văzut că nimeni nu primește ideea de a face misiune în străinătate, și-a vândut averea și a plecat singur ca misionar în Australia.

Înainte de a pleca și-a pus următoarele întrebări: Este drept ca în unele locuri să avem mulți lucrători, fără a-i trimite și în alte părți?

Este drept ca noi, creștinii, să trăim Evanghelia numai pentru noi, fără a o răspândi și altora?

Este drept să cheltuim așa de mult pentru haine, dulciuri, mâncări și beuturi, etc. și să zi-

cem că nu avem mijloace pentru a răspândi Evanghelia în străinătate?

Să judecăm și noi: e omeneste a trăi în fericire și bucurii atât timp, cât frații noștri sunt în nenorociri și pierzare? Omul alb și în deosebi creștinii, se zice că sunt superiori celorlalți oameni, animale și păsări. Se spune că atunci când păsările călătoare trec peste mări în ținuturile calde, se ajută unele pe altele. Și am observat chiar lucruri ciudate și anume, când păsările bătrâne sunt obosite, atunci cele tinere le iau în spate. Astfel își continuă sbo-
rul înainte. Ce lucru ciudat! Păsările tinere nu vreau să ajungă în ținuturile calde fără cele bătrâne. Iar noi, creștinii, călătorim spre o țară unde nu este durere, nici suspin, fără să ne gândim la sutele de milioane care nu știu nimic despre ea. Dece să nu-i aducem și pe ei acolo că doar este loc pentru toți? Dece să nu fim mai altruști? Dece mai trăim pe pământ?

Un alt motiv pentru care trebuie să facem misiune în străinătate, e starea morală și socială a lumii. Nouă, dacă avem de toate, ni se pare că toată lumea are la fel. Însă în realitate nu e așa. Deosebirea între noi și ei, între viața noastră și a lor, e foarte mare.

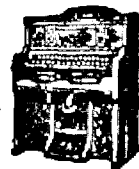
Afară de aceasta, din cauza cli-
mei tropicale sau cea dela poli, moartea face prăpăd și astfel zeci de milioane mor de tot felul de boli. Și toți mor fără Dumnezeu. Bolile fac ravagii de nedescris. Și nimeni nu-i poate ajuta afară de noi. Ei strigă după ajutor. Ne numim creștini și dacă nu suntem. Atunci trebuie să facem lucrul lui Hristos. El zi și noapte, n'a încetat să ajute. Să mergem și noi pe urmele Lui. Și aceasta o putem face numai prin misiune.

Un alt treilea motiv pentru misiunea în străinătate, e starea lor spirituală. Dacă starea lor socială și morală e groaznică, atunci **starea spirituală e și mai de plâns**. Cu ei se potrivește de minune cuvântul Scripturii: „Sunt fără Dumnezeu în lume”. Livingstone, vestitul pionier din Africa, povestea următoarea întâmplare: „Dună ce terminasem predica, unul dintre sefi de trib mi-a zis: „Dacă e adevărat că toți oamenii

cari mor neiertăți, sunt pierduți pe vecie, de ce n'a venit poporul creștin să ne spună acest lucru mai demult? Strămoșii mei au murit toți fără să știe de ce-mi spui. Cum se poate asta?” Strigătul acestui om e strigătul tuturor celor ce nu știu despre Dumnezeu. Aceasta se poate observa din ceea ce fac ei pentru mântuirea sufletului lor. Sunt oameni care se chinuiesc până la sânge numai și numai să capete pace sufletească. Unii se îngroapă de vii în pământ, alții se biciuiesc, umblă desculți pe sticlă și cuie. Se zice că unul a ținut o mână în sus până s'a uscat. Un misionar povestește că un om a mers pe ghe-nunchi 70 km., până n'a mai putut să se miște din cauză că îi erau pline de sânge picioarele. S'a oprit sub un copac și a început să plângă de disperare, fiindcă mai avea mult de mers. Din întâmplare a dat peste el misionarul și i-a mărturisit pe Isus și astfel acest om a fost salvat. Acest caz nu e singurul, ci sunt milioane și milioane. Mamele își aruncă fiii crocodililor din râuri cu credința că vor fi mântuite. La anumite sărbători, idolii sunt purtați în cară de fier pe străzile orașului. Iar cei ce doresc să fie mântuiți, se culcă înaintea carului și sunt omorâți. Apoi câte și mai câte lucruri de felul acesta nu se fac pentru mântuire? Dorința lor după mântuire este un motiv puternic pentru misiunea în străinătate.

În sfârșit, misiunea are și un motiv biblic. Ea este planul de mântuire al lui Dumnezeu. Vechiul și Noul Testament vorbesc clar în privința aceasta. Ideea misionară e o idee biblică.

Harmoniuri
bune și ieftine
pentru biserici
și familii găsiți
la

Francisc
K e e s k é s
Timișoara IV.
Str. Bolintineanu No. 16.

IDEILE MISIONARE ÎN BIBLIE

De F. Denes și S. Chelemen

Misiunea este vestirea Evangheliei la cei neînțorși la Dumnezeu de pretutindeni, în conformitate cu porunca Lui Hristos.

Imediat după căderea primului om, putem afla ideea misionară, ideea mântuirii. Geneza 3:15. Chiar dela început, Dumnezeu a avut acest plan. Această idee s'a dezvoltat treptat, treptat în Vechiul Testament. Dumnezeu a ales conducători dintre popoare și le-a descoperit planul Său mare și prin ei a voit să facă cunoscut acest plan oamenilor. Astfel a ales pe patriarhi, profeti și pe evrei în întregime, și, mai târziu, prin Fiul Său, a ales pe apostoli, ca prin ei, ca misionari, să arate mesajul iubirii Sale, oamenilor.

Patriarhii

Dumnezeu a ales pe Avraam, și i-a promis că dacă va pleca din rudenie și din țara lui și va merge unde este trimis, atunci El va binecuvânta nu numai casa lui, ci va binecuvânta prin el toate popoarele.

Avraam a ascultat pe Dumnezeu, a făcut lucrul Lui de misionar, a plecat din casa lui și într'adevăr Dumnezeu l-a binecuvântat, și prin el pe toate popoarele.

Avraam a avut un spirit de misionar. A fost gata să plece din casa lui, fără să știe unde va merge. El a fost gata pentru lucrul marelui; a fost credincios față de Dumnezeu și de lucrul Său. A fost gata și pentru jertfă.

Dumnezeu a făcut aceeași promisiune lui Isaac, fiul lui Avraam. Gen. 26:4.

Este foarte interesantă și calea prin care Dumnezeu s'a descoperit lui Iacov. (Gen. 28:11—22). El a înțeles și a fost convins, că merită să se jertfească pentru Domnul, fiindcă El este așa de bun.

Este interesant legământul lui Dumnezeu cu Avraam, Isaac și Iacov. Din cuvintele Sale către ei, se vede că Dumnezeu avea încă atunci în gând mântuirea lumii întregi.

În această parte din Biblie se vede clar ideea misionară; fiindcă arată interesul și iubirea Lui Dumnezeu față de întreaga omenire. Aici Dumnezeu pregătește

pe oameni și pe popoare ca să înțeleagă planul Lui, din ce în ce mai bine.

Israel ca misionar

Dumnezeu n'a chemat pe patriarhi și pe poporul lui Israel la El, pentru că îi iubea pe ei mai mult decât pe celelalte popoare. Unii Israeliti au crezut că Dumnezeu numai pe ei vrea să-i mântuiască, însă această părere a fost și este greșită. Dumnezeu a chemat pe Israel numai ca să fie o sculă, prin care să poată duce binecuvântarea la „toate familiile pământului”. Dumnezeu a ales pe acest popor cu scopul ca să-i facă misionari între toate popoarele; ca să-i facă un popor sfânt și preoți. Exod 19:5—6.

Israel a fost ales cu scopul de a fi misionar și pentru viitor. (Mica 5:7—8). Israel pentru popoare va fi o binecuvântare. Este scris că: „Rămășița lui Iacob va fi între neamuri în mijlocul multor popoare ca o rouă, care vine dela Domnul, ca ploaia măruntă pe iarbă, care nu se bizuie pe nimeni și nu atârână de copiii oamenilor”.

Israel în Vechiul Testament este centrul misiunii. Popoarele păgâne au dorit să meargă mai aproape de casa Dumnezeului lui Iacov. Mica 4:2. Dumnezeu a vrut ca prin poporul ales, oamenii păgâni să cunoască mărirea, puterea și iubirea Lui.

El a vrut ca să însărcineze pe Israel cu misiunea de a aduce cunoștința adevărului la toate națiunile. Ca să fie binecuvântare pentru toate neamurile.

Profetii

Profetii au fost marii misionari ai Vechiului Testament. Poporul ales n'a înțeles bine chemarea Lui și de aceea n'a împlinit slujba, la care a fost chemat. În inima lui a fost o ură față de alte popoare, cari n'au fost alese de Dumnezeu. De aceea Dumnezeu a ales pe profeti prin cari a vrut să arate în mod mai clar interesul Lui către toate popoarele.

Profetii au fost tălmăcitorii gândului Lui Dumnezeu, cu privire la viața din vremea lor. Dumnezeu a descoperit profetilor, tainele viitorului pe care ei le-au arătat oamenilor și i-au chemat la Dumnezeu.

Amos a fost un profet, prin care Dumnezeu a arătat nu numai individului, ci și societăților, dorința Sa de răscumpărare. Ieremia e profetul legământului nou în care va intra toată omenirea. În cap 31:34 el descrie legământul cel nou, pe care Dumnezeu îl va face cu ori ce suflet care se va întoarce la El. Mica vorbește despre un timp, când domnia universală a lui Dumnezeu se va întinde peste tot pământul.

Habacuc susține, că pământul va fi plin de cunoștința slavei Domnului (Hab. 2:14).

Isaia ca trimisul lui Dumnezeu, vorbește poporului că Dumnezeu iubește și are grijă de toate popoarele. El spune că Dumnezeu îngrijește de Babilon, Filistia, Moab, Damasc, și Egipt; adică de toate națiunile. Omul nu găsește trecere înaintea lui Dumnezeu prin națiunea sau rasa din care face parte, ci prin credincioșie și dragoste.

Profetii ca misionari, au adus mesajul lui Dumnezeu către toate popoarele. Profetii au vrut să arate că Dumnezeu iubește dreptatea și că El nu va cruța nici chiar pe poporul Său ales, dacă umblă în nedreptate. Iată cum se desfășoară ideile misionare în viața profetilor în Vechiul Testament.

Apostolii

Cineva a spus: „Dacă tai afară ideea misiunii din Noul Testament, nu mai rămâne nimic din el”. Și, într'adevăr Noul Testament în întregime este o carte misionară. Matei a scris pentru Iudei, Marcu pentru Romani, Luca pentru Neamuri, și Ioan pentru toate rasele de pe tot pământul.

Marea însărcinare din partea lui Isus către apostoli a fost: „faceți ucenici”. Isus a vrut ca să așeze această poruncă mai adânc în inimile ucenicilor decât ori care alta.

Ucenicii au înțeles pe deplin porunca lui Isus, și în Faptele Apostolilor putem vedea foarte clar că ei au împlinit cu bucurie această poruncă.

Faptele apostolilor este prima istorie misionară. Ne descrie schimbarea care s'a făcut în Petru cu privire la Neamuri. Faptele apostolilor e cea mai minunată

(Continuare în pag. 8-a)

IDEILE MISIONARE ÎN BIBLIE

(Urmare din pag. 7-a)

nată carte cu privire la răspândirea Evangheliei. Ea începe cu o biserică așa de mică, încât încăpe într-o cameră, și sfârșește cu Evanghelia rostită prin toată lumea romană. Toate acestea s'au întâmplat din cauza că apostolii au fost gata să facă totul pentru Hristos. Ei au suferit, au luptat; au folosit tot timpul ca să ducă la îndeplinire lucrul, la care au fost chemați.

Apostolul Pavel, atât în lucrul său, cât și în epistolele sale arată că Evanghelia nu e numai pentru Iudei, ci pentru toate Neamurile. El e purtat de dorința arzătoare de a face pe Hristos cunoscut ori unde, și de a face din fiecare om un ucenic al Său. Și celelalte epistole sunt pline de duhul misionar. Scriitorii sfătuiesc bisericele să rabde și să trăiască în așa fel ca lumea, să găsească pe Hristos.

Dacă am înțelege că întreaga Biblie este plină de idei misionare, de fapte misionare, și am înțelege astfel că și noi suntem aleși ca să fim misionari pe tot pământul, atunci am lucra mai mult pentru Domnul.

Spiritul anti-misionar

(Urmare din pag. 5-a)

de lângă noi are aceeași valoare ca a noastră, atunci îl vom putea ajuta. Dacă am avea inima lui Isus, atunci, acolo unde s'a îngropat inima lui Livingstone, s'ar îngropa multe inimi. Să lăsăm ca gândurile noastre să fie ca ale lui Isus. „Căci Fiul Omului a venit să caute și să mântuiască ce era pierdut” (Luca 19:10).

Nimic nu influențează așa de mult ca jertfa. Dacă Hristos n'ar fi murit pentru noi, atunci nu-i cunoșteam dragostea. El a sădit în noi spirit din spiritul Lui, iar noi trebuie să-l desvoltăm, pentru că altfel se stinge. Noi trebuie să creștem zi de zi, pentru că atunci când vom merge în cer, să nu fim copii, ci oameni desvoltați. Pavel spune: „Creșteți în toate privințele”. Lui Timotei îi scrie: „Întărește-te în harul care e în Hristos Isus”. Se poate că mulți dintre noi, când vom ajunge în cer, ne vom mira de destoinicia altora și de starea noastră mărginită.

altă parte ajutor material, ci atunci când aveau nevoie să zidească o casă de rugăciune sau altceva și ne având mijloace necesare, femeile credincioase și-au vândut bijuteriile și chiar părul și l-au tăiat și l-au vândut, iar banii i-au dat pentru lucrul Domnului. Despre un frate se spune că, atunci când se strângeau donațiuni pentru zidirea unei case de rugăciune și neavând alte mijloace de a da ceva, a vândut singurul bou pe care-l avea pentru aratul ogorului și când a sosit primăvara, și n'a avut cu ce să are, atunci s'a înjugat la jug împreună cu un alt frate și astfel au arat ogorul. Până într'atâta au știut adevărații creștini să jertfească pentru lucrul Domnului. Să le urmăm exemplul!

În Africa. Pe la anul 1817, pătrunde în Africa misionarul Moffat, care organizează biserici și traduce Biblia în limba băștinașilor. Imediat după Moffat, sosi încă un misionar, pe la 1840, David Livingstone. Pe unde a călătorit, a predicat mereu Evanghelia dragostei lui Dumnezeu. A luptat din răspuțeri pentru stărpirea comer-

țului cu sclavi. A călătorit 46 mii kilometri, a dat ajutor medical celor bolnavi de febră și rezultatul lucrului său a fost glorios după moartea lui.

Maria Slessor, (1876—1915), a fost o misionară care prin viața ei devotată lucrului lui Dumnezeu, a fost o altă lumină pentru poporul păgân din Africa. A zidit case de rugăciuni și de locuit cu mâinile ei, a organizat școli pentru educație, a adunat pe copii gemeni cari erau aruncați imediat după naștere, i-a crescut și le-a dat educație creștină. Prin influența vieții sale creștine, a atras admirația șefilor de triburi așa încât aceștia erau gata să facă ori și ce pentru ea. În cele din urmă, ea a ocupat postul de vice-censul între băștinași și astfel a avut ocazia să aducă pe mulți la Hristos.

Mackay din Uganda, (Africa), 1896. Prin lucrul său misionar a înființat 200 case de rugăciune, a pregătit 200 lucrători pentru lucrul Domnului și a împărțit zeci de mii de Testamente. În 1919, în Uganda, s'au introdus școli primare, clinici și, spre deosebire de celelalte locuri misionare, s'a introdus agricultura modernă.

În Africa de Vest, misionarul Richards (1879) udă cu lacrimi pământul Africii timp de doi ani, până dobândește pe primii băștinași la Hristos. Iar după șapte ani de rugăciune și vărsare de lacrimi a lui Richards, se face o mare trezire în Africa, care a purtat numele de „Rusalii”.

Din toate aceste metode și principii, putem alege și noi pe cele bune și să le întrebuintăm în lucrul nostru misionar. Dar cel mai principal lucru este ca noi să rămânem la principiile Bibliei, iar metodele să corespundă timpului și împrejurărilor în care trăim.

Cărțile

„Cântările Triumfului”
se găsesc cu 100 lei bucata, la

„Depozitul de literatură”

Arad, Str. Fabricii 20.

PERSECUȚIA DE PE CÂMPURILE MISIONARE

de S. Chin și O. Strom

Isus a zis ucenicilor Săi: „Urmați-Mă”, și „Ferice de voi când oamenii vă vor ocări și vă vor prigoni din pricina numelui Meu”. Slujii au răspuns la chemarea lui Hristos. Ei au înțeles jertfa cea mare pe care a depus-o și s'au hotărât, cu trup și suflet pentru El, și, cu mare curaj, au împlinit voia Lui, suferind prigonirile cele mai crude.

În imperiul roman, creștinii au fost persecutați groaznic timp de 300 de ani, până când Constantin cel Mare le-a dat prima libertate.

Ei au suferit persecuție și din partea Iudeilor cari erau dușmanii de moarte ai creștinilor. Apoi din partea lui Irod și din partea împăratului Nero, care avea cea mai mare plăcere în chinuirea creștinilor.

Cauzele persecuției, în primul rând, au fost că creștinii s'au lepădat de religia păgână. Predicarea Evangheliei la pagani a fost privită ca o nebunie și o prostie. Apoi creștinii au mai fost socotiți ca pricina diferitelor nenorociri cari loveau imperiul roman: curențuri, foamete, secetă, epidemii, etc. Altă cauză a fost că Creștinismul era o religie ilegală, adică neaprobata de Stat și din cauză că se adunau în secret pentru a sluji lui Dumnezeu, erau socotiți ca un partid periculos pentru Stat.

Toate acestea au revoltat pe pagani împotriva creștinilor, cari au suferit persecuții groaznice. Deci au întreprins felurite metode pentru a chinui cât se poate mai grozav. Creștinii erau aruncați în circuri unde îi sălășiau fiarele sălbatice. Într'un grup pe cari îi așteptau chinurile, se afla o tânără femeie dintr'o familie nobilă, cu numele Perpetua, cu un copilăș mic și cu sclava ei. Tatăl acestei femei, nefiind credincios, a vizitat-o și a îngemănat în fața ei, rugând-o să se lăpăde de credința ei și să se gândească la el și la copilul ei care are atâta nevoie de îngrijirea mamei sale. I-a fost destul de greu acestei femei nobile să se supună rugămintelor părintelui ei, dar a biruit toate încercările și nu s'a lepădat de Hristos. Pentru acest fapt, atât ea, cât și sclava ei, au fost aruncate înaintea unei fiare sălbatice care le-a lăsat aproape moarte.

Apoi au fost străpunse de un luptător și ucise amândouă.

Pe un creștin cu numele Matrinus, după ce l-au bătut cu biciul, l-au așezat pe un scaun de fier înroșit în foc, l-au luat de pe el și l-au aruncat la fiare. Pe alții îi ardeau pe rug, iar cenușa lor o aruncau în râu, spunând cuvintele următoare: „Vom vedea dacă veți învia”. Unei alte femei tinere i-au scos dinții și au amenințat-o că o vor arunca în foc dacă nu se va lepăda de Hristos. În loc de lepădare a sărit singură în foc și a fost mistuită de flăcări. Un alt martir a suferit să i se spintece fața cu spini și apoi să fie ucis cu pietre. Mii și mii și-au dat viața astfel pentru Hristos. Dar

JOHANN GERHARDT ONCKEN
primul baptist din Germania și un mare răspânditor al Evangheliei în Europa

în ciuda tuturor persecuțiilor, religia creștină s'a dovedit rezistentă în cele mai crude și mai grele încercări, ieșind mai mult decât biruitoare. „Apa trece, pietrele rămân”. Astfel se explică persecuția din imperiul roman până la 312. Mulți cred că, poate, cu aceasta s'a terminat orice persecuție contra creștinilor. Nicidecum. Persecuția a existat în toate timpurile și până azi. Cu toate că nu face așa mare vâlvă, totuși e destul de trist că ea există. În deosebi sunt persecutați acei creștini și misionari, care merg în țări păgâne cu mare curaj de a vesti lumina păgânilor. Mulți și-au jertfit și își jertfesc viața,

murind în cele din urmă moarte de martir. Bonifaciu, dintr'o familie nobilă germană, foarte învâțat, plecă misionar în Germania, într'un loc foarte păgân, între oameni superstițioși, pe la anul 700. După mulți ani de reușită în lucrul Evangheliei, pe când sta și citea Biblia, a fost străpuns de o săgeată pe la spate de un păgân, la vârsta de 75 de ani. Un alt erou care a murit moarte de martir, a fost Reymon Lull, pe la anul 1250. Se trăgea dintr'o familie nobilă spaniolă și era om foarte talentat.

Din clipa pocăinței lui, s'a hotărât să-și consacre toată viața lui Hristos. A plecat să lucreze printre păgânii din Africa, unde fu aruncat, după un timp, în închisoare și mai târziu eliberat. Atunci se reîntoarse acasă.

A doua oară când se reîntoarse în Africa, fu aruncat în închisoare din nou, dar eliberat de păgânii mișcați de curajul său. În a treia călătorie ce a făcut-o în Africa, fu ucis cu pietre la vârsta de 80 de ani pe când predica în fața mulțimii, într'o piață.

Persecuțiile din Coreea. Coreea este o peninsulă în China, asemenea Italiei în Europa. Ea este așezată față în față cu Japonia. Are vreo 200.000 km. pătrați și vreo 20 milioane locuitori. Primii misionari catolici au pătruns în Coreea pe la anul 1805. La 1864 se stârni o prigonire groaznică împotriva Creștinismului, când fură omorâți 8 misionari catolici și peste 10.000 creștini coreeni.

În anul 1884 a venit în acest ținut primul misionar protestant. Activitatea misionară a progresat foarte mult dar, la 1919, creștinii din Coreea au trecut din nou prin persecuții mari. În această persecuție 17 biserici au fost dărâmate, 340 predicatori aruncați în închisoare, împreună cu 2700 membri, iar 47 au fost omorâți.

Persecuțiile din Japonia. Japonia este țara păgână cu cel mai greu câmp de misiune. Primul misionar portughez a pătruns în Japonia la 1542. Pe la 1580 în urma misiunii catolice au existat vreo 200 de biserici cu 150.000 membri. În acest timp conducătorul Japoniei a sprijinit Creștinismul, astfel că numărul creștinilor s'a înmulțit.

(Continuare în pag. 11-a).

Din lumea largă

Tulburările din Europa. Când scriem aceste rânduri încă nu s'a plecat nici într-o parte situația din Europa, nici spre pace, nici spre războiu. Dar, poate, când veți citi aceste rânduri, lucrurile se vor fi plecat într-o parte sau în alta. Iată cum s'au petrecut lucrurile, în scurt, în ultima săptămână. Cuvântarea războinică ținută de d. Hitler la Nürnberg, a cerut pe de o parte, ca sudeții să fie lăsați liberi să hotărască ei în ce țară vor să trăiască, iar pe de altă parte, i-a răsculat așa de mult pe sudeți, încât ei au început să provoace tulburări și omoruri. Guvernul din Praga a luat atunci măsuri aspre. Reprezentanții sudeților germani au rupt tratativele cu guvernul cehoslovac și au apelat la germanii din Cehoslovacia să se apere împotriva cehilor pe ori și ce cale. Lucrurile se înrăutățiseră așa de tare încât în fiecare clipă putea izbucni războiul. Atunci d. Chamberlain, primul ministru al Angliei a făcut un pas eroic. A plecat îndată cu avionul să vadă pe d. Hitler și să-l întrebe ce vrea și cum crede el că s'ar putea împăca lucrurile. Pretensiile cancelarului german au fost așa de mari, încât primul ministru al Angliei nu i le-a putut promite. A spus că trebuie să se înțeleagă cu ceilalți miniștri și cu guvernul francez. Duminecă s'au întâlnit reprezentanții guvernului

francez și ai celui englez în Londra. Ei au discutat pretențiile d-lui Hitler. Nu știm exact ce au hotărât. Comunicatul dat spune numai că francezii și englezii au ajuns la o singură părere și vor lucra în toate uniți. Se crede totuși că ei au hotărât să-i satisfacă unele cereri ale d-lui Hitler.

D. Mussolini a trecut cu totul de partea Germaniei în cererile acesteia cu privire la germanii sudeți. Dânsul cere ca să fie puși sudeții la vot și astfel ei să voteze cu cine vreau să trăiască: cu Germania sau cu Cehoslovacia.

De asemenea, Japonia a spus că, dacă Rusia merge împotriva Germaniei, atunci ea o va ataca. Se vede deci, că dacă singura cale de ieșire din această tulburare va fi războiul, atunci toată lumea va intra în el.

Toate bisericile creștine din Anglia, se roagă lui Dumnezeu zi și noapte, să împiedece războiul.

O lege nouă de o mare însemnătate a fost semnată de M. S. Regele. Ea conține următoarele:

Art. I. — În timp de războiu, femeile sunt datoare să presteze serviciu Patriei. În acest scop ele pot fi mobilizate prin chemare individuală sau pe categorii, la serviciile pentru care sunt apte, în raport cu pregătirea lor.

Art. II. — Un regulament va arăta modalitățile de aplicare ale prezentei legi.

Aceasta înseamnă că femeile vor fi angajate în serviciul Patriei în timp de războiu.

O altă măsură luată de guvernul român este că toate fabricile care pot fabrica materii pentru armată, sunt puse sub controlul statului.

Societatea Națiunilor a avut în ultimul timp ședințele de toamnă. Dar nu s'a făcut lucru mare. Ea a stat neputincioasă în fața amenințărilor Germaniei de a porni războiu. Dar nu Societatea Națiunilor a dat faliment în încercările ei, ci țările din ea n'au vrut să-i încerce programul.

America încă e neliniștită de tulburările din Europa. Mai ales faptul că și Japonia e gata să intre într'un războiu mondial, atacând Rusia, a neliniștit Statele Unite. În această țară se fac acum vapoare de războiu care vor costa suma extraordinară de mare

de 550 de miliarde lei. Patru din aceste vapoare de războiu vor costa fiecare 12 miliarde lei. Adică mai mult de o treime din bugetul statului român.

PENTRU PLUGARI

Prețurile produselor agricole următorul în Galați: vagonul de grâu 39,000 lei, vagonul de porumb 35,000 lei, vagonul de orz vechiu 29,000 lei, vagonul de ovăz 49,500 lei, vagonul de secară 42 mii lei, vagonul de floarea soarelui 45,000 lei, sămânța de bostan 75,000 lei vagonul și sămânța de în s'a plătit 110,000 lei vagonul. Prețul fasolei la Constanța este de 100,000 lei vagonul.

Fratele Buzlea Pavel, din Bălaia, jud. Bihor, vinde o moșie cu 18 jugăre mici, cu pășune pentru 20 vite, cu casă și cu o gospodărie întreagă, cu preț **ieftin**. Ar vrea să vândă această avere la frați și primește să i se plătească în rate. Doritorii să-i scrie la adresa de mai sus.

Pentru tine

Ai citit ceva din literatura baptistă? Adu-ți aminte că în ultimul timp, au aparut multe cărți bune, pe care dacă le-ai citi a-i fi un creștin mai bun.

Se aduce la cunoștință că pentru fiecare colet, speșele poștale se plătesc de către cei ce comandă literatura. Toți acei ce trimit banii înainte, să adauge și speșe poștale.

Cei ce comandă cărți în greutate până la un kgr. trimit 20 Lei. Cei ce comandă mai mult, să ceară contra ramburs, și la costul cărților, noi vom adăuga speșele.

În biserica ta este o bibliotecă? Grăbește-te ca pentru iarna aceasta să aibă membrii și tineretul ce citi. Mai avem cărți ca:

Viața de familie în Biblie
Doctrinile Biblice
Credința și Misiunea Baptistă
Femeia în slujba Regească
Ana din Ava și altele.
Depozitul de Literatură
Arad, Str. Fabricii 20.

Acest număr al Farului nu e număr dublu dupăcum s'a scris din greșală,

Isus, misionarul

(Urmare în pag. 3-a)

oi răătăcite, fără de păstor. El a predicat în pustie, în corabie, în sate și orașe. „Veniți la Mine toți cei trudiți și împovărați și Eu vă voi da odihnă”. Matei 11:28.

Totuși, Isus nu s'a mărginit numai la hotarele patriei Sale. El a spus: „Mai am și alte oi care nu sunt din staulul acesta”. Ioan 10:15. În aceste cuvinte ni se descopere planul misionar în străinătate. Dacă Isus n'ar fi predicat Grecilor din Decapolis și Neamurilor din ținutul Feniciei, misionarii n'ar fi înțeles niciodată însemnătatea misiunii în străinătate.

Isus, prin ceea ce a fost și a făcut, poate să ne fie un izvor de inspirație și de încurajare în lucrul misionar.

DIN LUMEA RELIGIOASĂ

Fr. N. MICLAUȘ a ținut serviciu de evanghelizare, Cina Domnului și binecuvântarea unui copilăș la Satu Mare, aeroport. Au luat parte frații din Arduș și mulți prieteni din Satu Mare.

CONFERINȚA ANUALĂ ÎN DOBROGEA. — În ziua de 11 Septembrie a. e. frații din Dobrogea și-au ținut conferința anuală în biserica din Unirea, jud. Caliacra.

Conferința a decurs într-o atmosferă creștinească și într-un spirit frătesc. Rapoartele date au fost îmbucurătoare. Poate numai Dobrogea a fost ferită în acest an de persecuții. Nu avem nicio biserică închisă.

Pe viitor s'au luat unele hotărâri însemnate. 1. Repetarea schimbului de predicatori. Experiența din anul acesta a dat rezultate bune. 2. Mărirea fondului pentru orfelinat. E foarte îmbucurător că frații dobrogeni vreau cu orice preț să aibă un orfelinat. Se știe că Dobrogea e săracă. Dar pentru a se ajunge la acest scop, s'a propus ca să fie dăruite pentru orfelinat ouăle de duminică. Voința scoate apă și din piatră. 3. Influențarea de soli duminicale, pentruca prin ele copiii noștri să fie aduși la Hristos și înălțați cuvântul lui Dumnezeu. Protest împotriva deciziei nr. 26.208—938, și s'a votat o moțiune. 5. Citirea zilnică a Bibliei.

După masă a avut loc o frumoasă serbare. Programul a fost condus de fr. Andrei Sezonov și împodobit cu poezii, soluri și duete. A cântat corul din loc. Dar din Cuvântul Domnului au vorbit frații D. Baban, G. Cristea, V. Iaru, Mircea Tudor și Al. Popovici. A luat parte un public numeros. După serbare, societatea femeilor a pus în vânzare lucrurile de mână făcute de femeile noastre.

AL. POPOVICI

STANCA DOROHOL. — Zilele de 8—9 Septembrie au fost zile de deosebită bucurie pentru frații din Stanca, unde au avut loc două căsătorii, un botez cu 6 suflete și Cina Domnului. Toate serviciile au fost îndeplinite de frații N. Sava din Iași și I. Rusu din Mălinești. S'a vorbit despre puterea Evangheliei și despre suferințele Domnului Isus pentruca să ne mântuiască din păcat. Au mai vorbit frații Tudose, Ostafie și Cosmoleanu.

FRĂȚII DIN DOMNINI, jud. Sălaj, au avut o frumoasă serbare a tineretului, la 11 Sept. Programul a fost condus de fr. V. Olahuț și împodobit cu poezii și cântări ale corurilor din Brusturi, Cuceu și Domnini conduse de fr. Bălăcean Ștefan. Au vorbit frații Florea, despre viața sfântă ce trebuie s'o trăiască un tânăr în Hristos. Fr. P. Zaharia a vorbit despre

viața lui Samuel. Câteva poezii și cântări în cor conduse de fr. Bistrișan, instructorul corurilor din jud. Sălaj, au pus capăt acestei frumoase serbări.

BISERICA DIN BONTEȘTI, jud. Arad, a avut serbarea tineretului la 6 Sept., la care au luat parte frați din 18 comune. Serviciul a fost condus de fr. Martinovici. Au mai vorbit fr. Haiduc, Doja și Avram Al. S'au declamat poezii și a cântat corul din Bontesti și muzica din Secaș.

În aceeași zi, seara, a avut loc în Aciuta un frumos program al tineretului cu ocazia plecării fr. Martinovici din aceste biserici în care a lucrat 5 săptămâni. Programul a fost condus de fr. Martinovici și vorbitori au fost fr. Damian și Șerb.

COMUNITATEA BAPTISTA CONS-TANTA a trimis din partea ei pe fr. D. Baban la Ex. Sa D. Rezident Regal al ținutului Marea, cu următoarea adresă: „În numele creștinilor de confesiune baptistă din acest ținut, Vă felicităm și Vă asigurăm de tot devotamentul nostru. Rugăciunea noastră către Dumnezeu este, să Vă fie mulți ani și fericiți în slujba scumpei noastre Patrii și a M. Sale Regelui nostru Carol al II-lea”. La aceasta Ex. Sa Dl. Rezident Regal a răspuns următoarele: „Excelența Sa Domnul Nicolae Ottescu, Rezident Regal al ținutului Marea, ne-a însărcinat să vă transmitem în numele Excelenței Sale, călduroase mulțumiri pentru frumoasele felicitări exprimate de Dv.” *Secretar General al ținutului Marea, RĂDULESCU DOBROGEANU.*

Persecuția de pe câmpurile misionare

(Urmare din pag 9-a)

După anul 1600, au intervenit schimbări în conducerea Japoniei. Misionarii au fost suspectați ca spioni și dușmani ai statului.

O persecuție groaznică s'a deslănțuit și s'a aplicat pedeapsa cu moartea pentru toți cei ce nu renunțau la religia creștină. În această persecuție Japonezii au fost arși de vii, crucificați, decapitați și îngropați de vii. În 1638, 37 mii de creștini s'au refugiat într-un castel pe un deal. Patru luni de zile au fost asediați. După ce au fost învinși, au fost omorâți și astfel orice urmă creștină dispăru. Timp de 200 de ani, n'a mai existat creștin în Japonia. În acest timp a fost oprit străinilor să intre în țară, iar Japonezilor să iasă din țară. S'au așezat stâlpi cu afișe pe cari scria: „Cât timp va lumina soarele peste Japonia, să nu îndrăznească vreun creștin să intre în ea. Să se știe că dacă însuși Dumnezeu creștinilor va intra în Japonia, i se va tăia capul”.

Astfel de lucruri și încă altele de nedescris, s'au întâmplat în toate timpurile și în toate părțile unde au pătruns misionarii creștini. Niciodată n'au lipsit persecuțiile. Dar slăvit să fie Dumnezeu că, prin toate greutățile prin care a trecut Creștinismul, până în prezent, n'a dat înapoi, ci mai mult a progresat. Prin aceasta putem cunoaște că dragostea lui

Dumnezeu este deasupra tuturor puterilor. Nimic nu va despărți pe creștini de dragostea lui Hristos; nici necazul, nici strâmtorarea, nici prigonirea, nici foamea, nici sabia și nici moartea. (Rom. 8:35).

DELA UNIUNE

Fr. I. COCUȚ pleacă pentru mai mult timp la București. Deocamdată toată corespondența Uniunii și toate scrisorile personale ale fr. Cocuț vor fi trimise pe adresa: L. L. Sezonov pentru I. Cocuț, str. Berzei 29, București No. 2.

Recunoaștem cu mulțumire primirea următoarelor sume pentru Uniune: Bis. Iablona-Bălți, 200 lei. Bis. Cărdășu, 117 lei. Bis. Mercina, Caraș 60 lei. Casier: N. Oncu str. Blanduziei 4, Arad.

Când trimiteți declarații la Uniune, nu semnați niciodată pentru alții. Se poate semna numai pentru cei ce nu știu scrie cu condiția ca ei să pună degetul.

După informațiile primite până acum frații și surorile de pretutindeni au petrecut o zi de port rugăciune și jertfă în 18 Septembrie.

Suntem adânc recunoscători fraților care au jertfit în 18 Septembrie pentru libertatea noastră și pentru ajutorarea celor persecutați. Au și început să sosească darurile lor sfinte la Casieria Uniunii.

FAPTE, PILDE și IDEI

Oamenii au putut uide pe Hristos, dar Dumnezeu L-a trimis ca să moară, pentru că salvarea lor nu se putea face în alt chip.

„Nu știu dacă vreau să trăiesc ca să văd un singur om pocăit, dar eu n'aș părăsi locul meu de lucru nici dacă aș fi ales rege în cel mai mare imperiu din lume”.

Ad. Judson.

Drumul cel ușor

În niște sate din India de sud, s'au înțeles la Domnul mulți locuitori păgâni.

Populația din Chettipalli, după mărturisire a dorit să fie botezată și 135 au cerut botezul. Șeful comunei, furios, a dat în judecată pe 20 dintre acești pocăiți, aducând mărturii mincinoase împotriva lor. Predicatorul indian, metodist, Ananto Rao, i-a întrebat că ce vor face. „Puteți să vă împăcați cu șeful satului și să renunțați la Isus. Acesta este drumul cel ușor, și dacă veți merge pe el nimeni nu vă va tulbura. Ori, puteți să alegeți drumul cel greu care vă duce la pierderea pământului vostru, a semănăturilor voastre și la mare sărăcie și poate la pierderea caselor și vitelor voastre. Dar veți avea pe Isus de ajutor pe acest drum. Trebuie să alegeți ori drumul cel ușor cu șeful satului, ori drumul cel greu cu Isus”. Avram, cel mai bătrân dintre ei răspunse: „Șeful poate să-mi ia coperișul casei, poate să mă alunge ca pe un cerșetor, din comună și să ia pământurile mele, chiar poate să-mi ia și viața, dar de Isus nu mă va putea despărți. Eu vreau să aleg calea cea grea cu Isus, până la sfârșitul vieții mele”.

Îndată ceilalți 19 au sărit în picioare și au strigat: „Noi toți vrem să alegem pe Hristos și drumul cel greu și să rămânem credincioși până la sfârșit”.

Acești pocăiți din India de sud ar putea să învețe multe pe frații lor creștini din alte țări, mai puțin persecutați și cu multe privilegii.

Dela Jim bețivul, la Jim fericitul

James Bryant, a fost cunoscut de către oameni, sub denumirea de „Jim bețivul”. Astăzi, este cunoscut de „Jim fericitul” și este un evanghelist vestit. El a fost subjugat de patima beției, și nu se putea elibera de ea, cu tot dorul și încercările sale. Datorită acestei patimi, soția și copiii lui se sbăteau în mizerie, iar poliția, nu odată a avut ocazie să-l trezească din beție.

Bețivul acesta a ajuns la un serviciu religios, unde un evanghelist din Londra chema pe păcătoși la Isus. Cuvântul care i-a străpuns inima lui neagră a fost: „Și oricâți L-au primit, au căpătat

dreptul de a se chema fii ai lui Dumnezeu.” Auzind aceste cuvinte, a strigat către Dumnezeu: „O, Doamne, scapă-mă de acest blestem urât, dă-mi putere ca să devin un copil al Tău”. După această rugăciune, Dumnezeu a sfărâmat cătușele care îl țineau legat, și s'a ridicat de pe genunchi, un om născut din nou.

Zeciuală

Iată o frumoasă istorioară despre dărnicia copiilor, cari întrec în această privință pe cei mai buni creștini.

Un copilăș a auzit că Dumnezeu a poruncit Evreilor să dea zeciuală. Într-o zi a primit zece lei. I-a împrăștiat pe masă și a început să spună ce va face cu ei: „Acesta pentru Isus, acesta pentru mama, acesta pentru tata, acesta pentru Isus...” Mama îl întrerupse: „Tu ai mai dat odată pentru Isus”. „O, nu”, răspunse copilul, „primul leu îi APARTINE Lui, iar acesta I-l dau ÎN DAR”.

Ar fi bine ca spiritul de dărnicie al copiilor să ne îndemne să dăm mai mult pentru Domnul.

Când C. T. Studd a fost predicator în China, a văzut că fiecare creștin chinez dă zeciuală, din câștigul anual. Un frate tânăr, care câștiga numai 72 lei pe săptămână a venit la el într-o zi. Afară de aceasta el trebuia să-și întrețină părinții și pe un frate mai mic și tot din acești bani să se îmbrace și să se hrănească. „Frate”, a zis el, „vă rog să mai așteptați câteva zile după misionul meu. Eu nu am încă destui bani ca să pot da zeciuală. În câteva zile îi voi avea”. Păstorul l-a întrebat câți bani a adus și i-a spus: „Nu-i așa că d-ta trebuie să ajuti pe părinți și pe fratele mai mic?” — „Da”. — „Bine, dar acești bani sunt mai mulți decât a zecea parte din câștigul d-tale. Nu trebuie să aduci mai mulți”. Tânărul răspunse: „Frate, eu am promis lui Dumnezeu a zecea parte. Nu interesează cu cât ajut eu pe oameni. Eu vreau să dau Domnului a zecea parte”. Și el a dat-o.

Cifrele beției

După socotelile Ministerului de Finanțe, în țara noastră se dea numai într'un an 12 până la 16 miliarde lei! E înspăimântător!

În primul semestru al anului 1938, s'a vândut numai de Direcția Monopolului 41 milioane grade decaltri în valoare de 310 milioane lei. Dacă la această sumă adăugăm 30 la sută, speșele și beneficiul revânzătorilor, ajungem la 400 milioane lei, plătiți de consumatorii de spirt. Dar această cifră trebuie triplată deoarece cantități enorme se vând de țuicari și de cazanele clandestine.

Cât despre economia ce se face la noi în țară, spunem că, în 25 de ani s'a economisit abia 2 și jumătate miliarde lei, la băncile populare. Dacă am economisi într'un an măcar jumătate din ceea ce avem, am face o economie națională de 6 miliarde lei, care în zece ani ar fi 60 miliarde lei, iar cu procente ar fi 120 miliarde lei.

Ce bogăție, ce putere și viață fericită ar fi atunci în țara noastră! Dar așa, suntem un popor bătut de toate lipsurile în una din cele mai bogate țări din lume, iar când nu mai avem încotro, luăm împrumut și ne facem robi dându-ne pe nimic bogățiile cu cari ne-a înzestrat Dumnezeu țara. Cu suma ce se bea s'ar putea cumpăra sute de milioane de pâini ori de carne cari ar îmbunătăți alimentația mizerabilă a sărăcimii țării.

Iată ce zice Ioan Gură de Aur despre bețivi: „Bețivul este mai de plâns decât cel mort, căci mortul stă culcat și nu mai poate face nici bine nici rău, pe când bețivul numai la rele se gândește. Bețivul e mai rău decât nebunul, căci el de bună voie face nebunii”.

O putere revoluționară

Dr. John Paton, povestește cum s'a început lucrul misionar în nouile Hebride, unde locuitorii sunt canibali (mâncători de oameni), de o cruzime nemaipomenită. Primii misionari, cari au pășit pe țărmul acestor insule au fost uciși și mâncați. Următorii doi au trebuit să fugă pentru a-și salva viața, iar grupul al treilea, s'a putut așeza și au învățat pe oameni despre Isus și mântuirea adusă de El. Șeful acestor oameni văzând cum fi scade influența asupra acestor supuși, a hotărât să ucidă pe misionari. Călușul căruia i s'a încredințat să-i ucidă i-a făcut scăpați și s'a pocăit, și datorită acestor oameni, plini de curaj și de dragostea lui Hristos, Evanghelia a biruit și 3500 de asemenea canibali, au venit la Hristos. Ei sunt plini de dragostea lui Hristos, și au un zel mare pentru Împărăția Lui.

Fiecare biserică baptistă trebuie să aibă un **registru nou** pentru înregistrarea membrilor.

Prețul unui **registru** este **120 L.** Pentru cei ce comandă mai mult de trei buc. se dau cu **100 Lei buc.**

Comandați-le cât mai **urgent** dela

„Depozitul de literatură”
Arad, str. Fabricii 20.